

— Охъ, какво ще стане сега съ насъ! — извикала коприната.

— Дали ще ни рѣжатъ и притискатъ още? — обадилъ се памукътъ.

— Отъ това по-лошо едва ли ще има, — рекла вълната. — Пъкъ и да има, ще търпимъ. Дръжте се само да сме заедно!

И тѣ се държели здраво. Нишчицитѣ имъ успѣли да останатъ заедно и когато излѣли

кашата на голѣми сита. Върху тѣзи сита кашата се улегнала, изтънчила се и станала жилава. И отъ нея направили хубави бѣли листове хартия.

Бѣлиятъ листъ, на който е записана тази приказка, е приготвенъ отъ нишкитѣ на вълната, коприната и памука. Тѣ сж пакъ заедно. И не азъ, а тѣ ви разказватъ, какво сж преживѣли и претърпѣли.

Димитъръ Шишмановъ

ГОРДЕЛИВЕЦЪ

Десетъ букви вече зная,
вече другъ съмъ станалъ,
и затуй не ще играя
съ Петя нито съ Ваня.

Туй какво е класна стая,
плоча и писалки,
не сж чули, ни видѣли,
че нали сж малки.

Дай имъ само да се борятъ,
съ калъ да си играятъ,
или нѣкъде изъ двора
дупки да дѣлбаятъ.

Снѣгъ единъ на тѣхъ имъ стига,
въ кжщи ги прибиратъ,
отъ училище, отъ книга
нищо не разбиратъ.

А пъкъ азъ и въ снѣгъ и вѣтъръ,
що е студъ не зная —
прѣвъ съсъ чанта въвъ ржката
азъ съмъ въ нашата стая.

Като тѣхъ не се страхувамъ,
въ кжщи не се грѣя,
пиша букви и рисувамъ,
нови пѣсни пѣя.

Н. Фурнаджиевъ